

MVCRX08H00M8
prvotní identifikátor

MINISTERSTVO VNITRA

odbor legislativy a koordinace předpisů
náměstí Hrdinů 1634/3
140 21 Praha 4
Č. j. MV- 56125-2/LG-2025

Praha 16. dubna 2025

MAGISTRÁT HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

Odbor živnostenský a občanskosprávní
Oddělení správních činností a správního trestání
Jungmannova 35
110 00 Praha 1

Stanovisko k otázce propadnutí živého zvířete, podmínek výsledku svědka mladšího 15 let a subjektu pořádkové pokuty

K č. j. MHMP 253455/2025

Dopisem ze dne 27. 3. 2025 pod výše uvedeným č. j. jste se z důvodu ujasnění postupu úřadů městských částí hl. m. Prahy při projednávání tzv. obecných přestupků obrátili na odbor legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra s následujícími dotazy, k nimž Vám z hlediska naší působnosti sdělujeme následující:

- 1) *Lze považovat živé zvíře za věc, kterou je možné nechat propadnout formou správního trestu propadnutí věci podle § 48 přestupkového zákona?*
- 2) *Je možné provést výslech tzv. dětského svědka odděleně od obviněného z přestupku?*
- 3) *Kdy nastává deliktní odpovědnost fyzické osoby za pořádkový delikt podle § 62 správního řádu z hlediska věku?*

Ad 1)

Věc, která může být předmětem správního trestu propadnutí věci (§ 48 zákona č. 250/2016 Sb.), je věcí v právním smyslu. Tou je podle § 489 občanského zákoníku vše, co je rozdílné od osoby (fyzické i právnické) a slouží potřebě lidí a co je předmětem vlastnictví nebo jiných věcných práv (§ 979 a násl., § 1011 a násl. občanského zákoníku). Pojem věci je založen na kumulativním splnění tří podmínek:

rozdílnost od osoby, užitečnost (schopnost sloužit potřebě osob) a ovladatelnost. S ohledem na povahu správního trestu propadnutí věci lze uvažovat pouze o věci hmotné, kterou se podle § 496 občanského zákoníku rozumí ovladatelná část vnějšího světa, která má povahu samostatného předmětu¹. Negativně lze vymezit pojem věci i tak, že věcí není lidské tělo ani jeho – byť i oddělené – části (§ 493 občanského zákoníku) a není jí ani živé zvíře², na které se ustanovení o věcech použijí obdobně jen v rozsahu, v němž to neodporuje jeho povaze (§ 494 občanského zákoníku), viz dále. Z toho lze dovodit, že věc je nyní definována především odlišností od subjektu práv (§ 17 a 18 občanského zákoníku)³.

Podle § 494 občanského zákoníku platí, že *„živé zvíře má zvláštní význam a hodnotu již jako smysly nadaný živý tvor. Živé zvíře není věcí a ustanovení o věcech se na živé zvíře použijí obdobně jen v rozsahu, ve kterém to neodporuje jeho povaze“*. Občanský zákoník požaduje, aby se živými zvířaty bylo zacházeno zvláštním způsobem, který odpovídá jejich povaze živého tvora. Důvodová zpráva v tomto směru uvádí, že by bylo *„v rozporu s povahou zvířete jako živého tvora použít jako zástavu psa lpícího na svém pánovi s tím, že pes bude předán zástavnímu věřiteli jako osobě zvířeti cizí a vystaven stresu“*. Význam a hodnota zvířete souvisejí s tím, že živé zvíře je tvor nadaný smysly a schopný vnímat bolest a stres. Z tohoto důvodu není možné s ním zacházet stejně jako s jinými hmotnými předměty. Je tedy třeba respektovat povahu zvířete jako živého tvora a jeho integritu. Nejvyšší soud v dané souvislosti dovodil, že pokud *„nalézací soudy při hodnocení a poměřování zájmů účastníků na vydání zvířete a újmy, která by jeho vydáním účastníkům vznikla, přihlédly i k zájmům samotné fenky jako živého tvora, je jejich postup v souladu se zákonným ustanovením § 494“* (22 Cdo 1722/2018)⁴.

Povahu zvířete (jako zvláštní hodnotu konkrétního živého zvířete) je třeba zjišťovat s ohledem na situaci, v níž se konkrétní zvíře ocitlo, nejedná se o obecnou kategorii. Např. obecně sice je možné, že živé zvíře bude dáno do zástavy, ale je vyloučeno, aby bylo dáno do distanční zástavy zvíře, které je citově nebo existenčně vázáno na prostředí, v němž se zdržuje, nebo na osobu, která o ni pečuje, natolik, že to pro zvíře představuje ohrožení života nebo takovou zátěž, jejíž následky jsou srovnatelné s týráním zvířete. Výklad, podle něhož se při aplikaci § 494 občanského zákoníku nemá přihlížet ke zvláštním vlastnostem a situaci konkrétního zvířete, by byl v rozporu se smyslem tohoto ustanovení, kterým je ochrana respektu ke *„zvláštní hodnotě“*

¹ PRÁŠKOVÁ, H. Nové přestupkové právo. Praha: Leges, 2017.

² Podle dřívější právní úpravy obsažené v občanském zákoníku č. 40/1964 Sb. bylo živé zvíře pokládáno za věc (srov. např. § 599 odst. 1), která byla předmětem právních vztahů, např. předmětem prodeje, darování atd.

³ Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, 4933 s.

⁴ Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, 2292 s.

jakéhokoli živého zvířete, a to nikoli jako věci druhově určené, ale jako jedince⁵. Důraz na zvláštní hodnotu konkrétního zvířete je popsán i v rozsudku čj. 6 Tdo 1014/2015-33, v kterém Nejvyšší soud uvedl, že „podle právní úpravy NOZ již zvířata nejsou věcmi v právním smyslu, a je třeba k nim přistupovat jako k živým tvorům, kteří stejně jako člověk mohou pociťovat bolest a utrpení. Je proto na místě jejich právní režim podrobit zvláštní úpravě, která zajišťuje ochranu v souladu se zásadami humanity, a to v případě potřeby i proti vlastníkovu (blíže Šámal, P. a kol., *Trestní zákoník*, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, 1252) ...”.

Dle důvodové zprávy k § 48 zákona č. 250/2016 Sb. se definice věci podává v § 134 a § 135 trestního zákoníku. Podle § 134 trestního zákoníku „věcí se rozumí i ovladatelná přírodní síla. Ustanovení o věcech se vztahují i na živá zvířata a zpracované oddělené části lidského těla, nevylývá-li z jednotlivých ustanovení trestního zákona něco jiného”⁶. V již zmíněném rozsudku čj. 6 Tdo 1014/2015-33 Nejvyšší soud mimo jiné uvedl, že „ustanovení § 494 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se zde neuplatní, neboť § 134 tr. zákoníku s ním není v kolizi, poněvadž neztotožňuje věc v právním smyslu a živé zvíře, ale pouze stanoví, že příslušná ustanovení trestního zákoníku je nutno vztáhnout i na živá zvířata“. Vzhledem k uvedenému rozsudku se domníváme, že bychom při výkladu pojmu věc ve smyslu § 48 zákona č. 250/2016 Sb. měli vyjít jak z § 134 trestního zákoníku, který definici věci a živého zvířete neobsahuje, nýbrž pouze stanoví, že ustanovení o věcech se vztahují i na živá zvířata, nestanoví-li trestní zákon jinak, tak z § 494 občanského zákoníku, který naopak obsahuje definici věci a živého zvířete a současně stanoví, že ustanovení o věcech se na živá zvířata použijí obdobně jen v rozsahu, ve kterém to neodporuje jejich povaze.

Z uvedených ustanovení trestního zákoníku a občanského zákoníku lze podle našeho názoru dovodit, že byť živé zvíře není věcí v právním smyslu a z tohoto hlediska by tedy bez dalšího nemohlo být předmětem správního trestu propadnutí věci podle § 48 zákona č. 250/2016 Sb., na druhou stranu současně platí, že ustanovení o věcech, tj. včetně ustanovení o propadnutí věci, se vztahují obdobně i na živá zvířata v takovém rozsahu, v němž to neodporuje povaze živých zvířat (a nestanoví-li zákon jinak). To však platí **pouze za předpokladu, že správní orgán při ukládání propadnutí živého zvířete vždy přihlédne k jeho zvláštní povaze jako živého tvora a zohlední potřebu humánního zacházení, péče a ochrany živého zvířete ze strany člověka**, jak je popsáno výše. To ostatně potvrzuje i komentářová literatura⁷, podle níž „při případném ukládání správního trestu propadnutí věci –

⁵ Komentář k § 494 občanského zákoníku dostupný v ASPI.

⁶ Šámal k § 134 trestního zákoníku kromě jiného uvádí, že podle § 134 věty druhé se ustanovení o věcech (tj. i § 70 upravující trest propadnutí věci) vztahují i na živá zvířata (nevylývá-li z jednotlivých ustanovení trestního zákona něco jiného).

⁷ Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, 1 195 s.

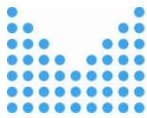
zvířete, je však zapotřebí zohlednit zvláštní povahu této věci a zvláštní právní úpravu (podle zákona na ochranu zvířat proti týrání jsou zvířata stejně jako člověk živými tvory, schopnými na různém stupni pociťovat bolest a utrpení, a zasluhují si proto pozornost, péči a ochranu ze strany člověka).”.

Podle okolností případu je tedy zřejmě možné v řízení o přestupku uložit propadnutí psa nebo jiného živého zvířete (pravděpodobně spolu s pokutou, i když je lze teoreticky uložit jako samostatný správní trest), pokud bylo ke spáchání přestupku pachatelem přestupku (majitelem psa) užito nebo určeno [§ 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb.], jsou splněny ostatní podmínky pro uložení propadnutí věci, tj. zvíře náleží pachateli a hodnota zvířete není v nápadném nepoměru k povaze přestupku, a současně je při ukládání propadnutí psa správním orgánem důkladně posouzena zvláštní hodnota zvířete jako živého tvora.

Zůstává nicméně otázkou, zda, popřípadě v jakých případech, může být pes jeho majitelem použit jako „věc“ ke spáchání přestupku tak, aby se při splnění ostatních podmínek případně mohl stát předmětem správního trestu propadnutí věci. V této souvislosti je nutno vyložit slovní spojení „věc, která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena“⁸ užitě v § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. Toto slovní spojení lze připodobnit k definici „*nástroje trestné činnosti*“ ve smyslu § 70 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 135a trestního zákoníku („*soud může uložit trest propadnutí věci, která je nástrojem trestné činnosti; nástrojem trestné činnosti se rozumí věc, která byla určena nebo užita ke spáchání trestného činu, včetně plodů a užitků*“). To, že živé zvíře může být nástrojem trestné činnosti potvrzuje Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. II. ÚS 242/19, v němž konstatuje: „*Přestože (totiž) živá zvířata nejsou věcmi v právním smyslu, jedná se o jinou majetkovou hodnotu, kterou je možné pro účely trestního řízení zajistit. Jakkoliv trestní řád v aktuálním znění s pojmem "jiná majetková hodnota" již nepracuje, je naprosto zřejmé, že cílem zákonodárce bylo pod nástroje trestné činnosti podřadit též živá zvířata, a to i s ohledem na narůstající počet psích množiren, u nichž je naprosto zřejmé, že byt se jedná o domácí zvířata, jsou chována za účelem hospodářského zisku a v takovém případě představují právě nástroj trestné činnosti.*”.

Ačkoli pes není subjektem práva, a nemá tudíž deliktní způsobilost, přesto svým

⁸ U věcí užitých jde o jejich fyzické použití, věc musí být pro spáchání přestupku významná, mít reálný vliv na jeho spáchání. Může jít o věci speciálně zhotovené nebo přizpůsobené ke spáchání přestupku, ale též o věci sloužící k jinak nezávadné činnosti, věc může být náhodným prostředkem ke spáchání přestupku. Věcí určenou ke spáchání přestupku je věc připravená ke spáchání přestupku, ale dosud k protiprávní činnosti nepoužitá. Mohlo by se jednat o případy, kdy je trestný pokus přestupku, kdy tedy jednání bezprostředně směřovalo k dokonání přestupku, aniž by byl přestupek dokonán (PRÁŠKOVÁ, H. Nové přestupkové právo. Praha: Leges, 2017).

chováním může způsobit přestupek, za který nese odpovědnost vlastník psa⁹. Zákon o některých přestupcích definuje několik přestupků, ve kterých může určitou roli hrát pes. V praxi nejčastější jsou případy, kdy se vlastník psa dopustí přestupku podle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích, tj. poruší povinnost podle obecně závazné vyhlášky obce nebo kraje. Nejtypičtějším příkladem je, když vlastník umožní psovi volně pobíhat na veřejných prostranstvích. Lze si představit, že se vlastník psa dopustí přestupku podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o některých přestupcích, tj. rušení nočního klidu, kdyby pes například rušil noční klid štěkotem. Poměrně časté v praxi bude spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o některých přestupcích, tj. pes znečistí veřejné prostranství a jeho vlastník nesplní povinnost veřejné prostranství uklidit. Dále může dojít ke spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, tj. ublížení na zdraví. Zde připadá v úvahu jednak úmyslné zavinění vlastníka psa, kdyby cíleně poštlal psa k útoku na jinou osobu, ale i zavinění nedbalostní, pokud by pes mimo sféru ovladatelnosti svého vlastníka zaútočil. Tady nejčastěji půjde o situaci, kdy vlastník psa omisivním jednáním poruší své povinnosti, a to např. tím, že umožní psovi volný pohyb bez vodítka a náhubku, případně neučiní dostatečná opatření před únikem psa a v důsledku porušení takové povinnosti pak pes napadne jiného člověka. Při nedbalostním zavinění tohoto přestupku může navíc dojít k situaci, kdy se vlastník psa současně dopustí také přestupku podle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích tím, že nedodrží pravidla stanovená obecně závaznou vyhláškou pro pohyb psa na veřejných prostranstvích. Posledním přestupkem v režimu zákona o některých přestupcích, při jehož spáchání může určitým způsobem figurovat pes, je přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o některých přestupcích, tedy pokud by majitel psa vyhrožoval jinému útokem psa. Zavinění je v tomto případě možné pouze úmyslné.

Na základě výše uvedeného přehledu přestupků podle zákona o některých přestupcích, v nichž může figurovat pes, se domníváme, že je možné uložení propadnutí psa nebo jiného živého zvířete (za splnění ostatních zákonných podmínek a dle okolností případu) pouze tehdy, pokud jej jeho vlastník jako pachatel přestupku užil ke spáchání přestupku úmyslně, tedy například jej poštlal k útoku na člověka. Pokud by se jednalo o nedbalostní zavinění majitele psa, pak by zřejmě nemohla být splněna podmínka pro uložení jeho propadnutí, tj. že pes byl jeho majitelem (pachatelem přestupku) užit ke spáchání přestupku (jako nástroj). Při ukládání propadnutí psa nebo jiného živého zvířete je však nutno vždy důsledně posoudit

⁹ Nejvyšší soud v usnesení ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. 7 Tdo 382/2002 uvedl k povinnostem vlastníka psa, že vlastník „je vždy povinen si počínat tak, resp. přijmout taková opatření, aby v důsledku chování psa, jehož je majitelem nebo o kterého se stará, nedocházelo ke škodám nejen na zdraví, ale také ke škodám na majetku, přírodě a životním prostředí. Jestliže obviněný věděl, že v minulosti byly se psem problémy, a přesto neučinil nic proto, aby k poruše zdraví osoby ve smyslu trestního zákona nedošlo, bude jeho jednání posuzováno jako nedbalostní trestný čin, pokud nebude prokázán úmysl obviněného“.

zvláštní hodnotu psa jako jedinečného živého tvora (viz výše). Například v případě, kdy v řízení o přestupku správní orgán prokáže, že pes, který byl jeho majitelem poštván k útoku na člověka a ublížil mu na zdraví, byl vystaven soustavnému týrání ze strany jeho vlastníka, propadnutí psa (resp. jeho odnětí majiteli) by takto trýzněnému psovi zřejmě nezpůsobilo tak zásadní újmu (zátěž) v porovnání se psem, který byl jeho majitelem poštván k útoku na člověka a ublížil mu na zdraví, avšak majitelem týrán není a nebyl. Propadnutí týraného psa by pak kromě potrestání jeho majitele sledovalo za cíl také ochranu psa před dalším týráním, což by odpovídalo důrazu na potřebu humánního zacházení se psem jako živým tvorem „zvláštní hodnoty“.

Ad 2)

Podle § 82 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., resp. ve znění zákona č. 78/2025 Sb. účinného od 1. 7. 2025 nově odstavec 5, výslech svědka mladšího 15 let správní orgán provádí pouze v nezbytných případech. Pokud je výslech svědka mladšího 15 let prováděn, správní orgán při výslechu postupuje zvlášť šetrně a současně tak, aby nebylo nutné výslech znovu opakovat. Toto ustanovení sice výslovně neumožňuje provedení odděleného výslechu svědka mladšího 15 let a obviněného, podle našeho názoru je však nutno vyjít ze smyslu a účelu tohoto ustanovení ve spojení se smyslem a účelem § 72a odst. 3, ve znění zákona č. 78/2025 Sb.

Svědkiem mladším 15 let přitom může být jak osoba přímo postižená spácháním přestupku (§ 71 zákona č. 250/2016 Sb.), tak jakákoliv další osoba, na níž byl přestupek spáchán (např. pokud ji napadl agresor, s níž není ve vztahu osoby blízké), popřípadě osoba, která sama není přestupkem dotčena. Svědek mladší 15 let tedy může v řízení o přestupku vystupovat v různých procesních rolích.

Dle důvodové zprávy k § 72a odst. 3, ve znění zákona č. 78/2025 Sb., platí, že *opatření k zabránění kontaktu oběti s pachatelem je možné realizovat toliko předvoláním pachatele a oběti na rozdílné termíny, tedy budou probíhat namísto dvou spojených výslechů dva oddělené výslechy. Cílem je ochrana oběti před druhotnou újmou*¹⁰.

Dle důvodové zprávy k § 82 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění zákona č. 417/2021 Sb., *se zakotvuje důraz na ochranu práv a zájmů dítěte, které by mělo být vyslýcháno jen výjimečně, např. pokud tím nebude vystaveno nátlaku či stresu ze strany podezřelého (typicky v případě násilí v rodině, kdy děti někdy slouží jako „rukojmí“ či jsou manipulovány, nuceny postavit se na něčí stranu apod.).*“

¹⁰ Tj. újmou, která nebyla oběti způsobena trestným činem, ale vznikla v důsledku přístupu Policie České republiky, orgánů činných v trestním řízení a dalších orgánů veřejné moci, poskytovatelů zdravotních služeb, subjektů zapsaných v registru poskytovatelů pomoci obětem trestných činů, znalců, tlumočnicků, obhájců a sdělovacích prostředků k ní.

Vzhledem k důrazu na ochranu práv svědka mladšího 15 let při provádění výslechu se domníváme, že v odůvodněných případech (zejména pokud by svědek mladší 15 let, který nemusí být současně osobou přímo postiženou spácháním přestupku, mohl být při provedení výslechu vystaven nátlaku či stresu ze strany obviněného) správní orgán může učinit, resp. by měl učinit potřebné kroky k zabránění kontaktu svědka mladšího 15 let s obviněným (zejména oddělené výslechy v různých termínech), a to v rámci plnění povinnosti správního orgánu postupovat při výslechu svědka mladšího 15 let zvlášť šetrně a současně tak, aby nebylo nutné výslech znovu opakovat.

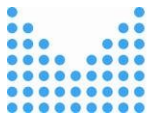
Ad 3)

Ukládání pořádkové pokuty podle § 62 správního řádu, resp. skutkové podstaty vymezené v § 62 odst. 1 písm. a) až c) a odst. 2 správního řádu, lze označit za správní pořádkové delikty, na něž se úprava zákona č. 250/2016 Sb. nevztahuje, a to zejména úprava podmínek odpovědnosti fyzické osoby za přestupek, kterými jsou dosažení věku 15 let, přičetnost a zavinění. V jejich případě se uplatňuje princip oportunity stíhání pořádkových deliktů (správní orgán uváží, zda je postih v konkrétním případě vhodný a účelný; jeho správní uvážení je limitováno prakticky pouze tím, aby pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení, viz § 62 odst. 3 správního řádu) a neplatí zásada non bis idem (pořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně).

Pořádková pokuta podle § 62 správního řádu je zajišťovacím prostředkem (nikoli správním trestem), jehož cílem je zajistit řádný průběh správního řízení a vynutit splnění procesních povinností ze strany osoby účastnící se správního řízení. Jejím účelem proto (narozdíl od přestupků) není represe, tj. neplní preventivně-represivní funkci správního trestu pokuty ukládané obviněnému, který je uznán vinným z přestupku¹¹.

Subjektem pořádkové pokuty podle správního řádu je vždy osoba, která v řízení závažně ztěžuje postup správního orgánu. Tím může být, s ohledem na povahu pořádkového deliktu, jednak účastník správního řízení, jakož i kdokoliv jiný, kdo ztěžuje průběh řízení, a to v jakémkoli procesním postavení. Jediným účastníkem řízení o uložení pořádkové pokuty je tedy osoba, které má být pořádková pokuta

¹¹ Charakteristickým rysem takové pořádkové pokuty je to, že správní orgán potřebuje okamžitě reagovat a rychle vynutit splnění procesní povinnosti tak, aby mohl daný proces řádně pokračovat. Ukládá se proto, aby byla povinnost splněna, nikoli proto, že povinnost splněna nebyla – je tedy zcela jiný účel jejího ukládání ve srovnání s účelem trestu za přestupky. Pořádková pokuta se ukládá v situaci, kdy je zpravidla jasné, která osoba a jakou povinnost porušila, není třeba složité zjišťovat zavinění, provádět dokazování nebo shromažďovat jiné podklady pro rozhodnutí, vydání rozhodnutí o pořádkové pokutě je prvním úkonem v řízení (PRÁŠKOVÁ, H. Nové přestupkové právo. Praha: Leges, 2017).

uložena, kdy tento účastník nemusí být ani účastníkem řízení ve věci samé. Může jím být například svědek, znalec nebo tlumočník, který rušil pořádek při ústním jednání. Může se jednat jak o osobu fyzickou, tak i osobu právnickou. Správní řád nestanoví žádné další požadavky kladené na subjekt pořádkové pokuty, jako je zejména deliktní způsobilost, tj. způsobilost nést následky svých protiprávních úkonů (protiprávních jednání)¹².

Proto se lze s ohledem na povahu pořádkové pokuty jako zajišťovacího prostředku a absenci dalších zákonných požadavků kladených na subjekt pořádkové pokuty, kdy se nepoužije ani obecná úprava podmínek odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (viz výše), dle našeho názoru přiklonit k tomu, že v případě, kdy osoba mladší 15 let, která se řízení může účastnit například jako svědek nebo osoba přímo postižená spácháním přestupku, splní zákonné podmínky pro uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 1 písm. a) až c) nebo odst. 2 správního řádu, je možné pořádkovou pokutu uložit i této osobě (pokud pokuta není v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení). Je totiž nutno upřednostnit účel a smysl pořádkové pokuty, kterým je zajištění řádného průběhu správního řízení, a proto ji lze dle našeho názoru uložit (jako první úkon v řízení) každému, kdo se tohoto procesu účastní a jeho průběh závažně narušuje (ztěžuje), a to bez ohledu na to, jestli jde o zletilou nebo nezletilou osobu (včetně osoby mladší 15 let). Podstatné je to, že správní orgán musí rychle reagovat na nesplnění procesní povinnosti tak, aby daný proces mohl řádně pokračovat. Na druhou stranu je ale nutno vzít v úvahu reálnou efektivitu takto uložené sankce, neboť lze důvodně předpokládat, že osoba mladší 15 let nebude disponovat vlastním finančním příjmem, a pokutu by tak museli zaplatit její zákonní zástupci. Tím se motivace osoby mladší 15 let splnit prostřednictvím pořádkové pokuty vynucenou procesní povinností, jakož i smysl pořádkové pokuty jako zajišťovacího prostředku, do určité míry snižuje.

Mgr. Klára Štěpánková
ředitelka odboru

Vyřizuje: JUDr. Lenka Peřínková Minaříková
tel.: 974 811 111
e-mail: posta@mv.gov.cz

¹² Deliktní způsobilost fyzické osoby je obecně vázána na dosažení určité rozumové a volní vyspělosti odpovídající zpravidla určitému věku a na zachování schopnosti ovládnout své jednání (volní složka) a schopnosti posoudit jeho následky (intelektuální složka), přičemž obě hlediska musí být splněna současně, a to v době spáchání deliktu (Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 599).